

"Fakat bazı zalim ve insafsız memurlar, bana dünyaya bakacak iki üç risaleyi yazdırdılar." cümlesinde kastedilen risaleler hangileridir?

Bu cümle Üstad'ı dünya meşgalelerine ait birkaç mesele hakkında düşündürmeye sevk etmek anlamındadır. Yoksa fiziki bir cebir ve baskı söz konusu değildir. Yani insafsız ve zalim memurlar dünyaya ait bazı meseleleri Üstad'a sordukları için, Üstad mecbur kalarak iman mesleğinin aksine ve zıddına cevap vermek durumunda kalmıştır.

İnsafsız ve zalim memurların sorduğu meseleler, ekseri Beşinci Şua'nın mevzuları olan ahir zaman hadisatıdır. Dolayısı ile yazılan risaleler Beşinci Şua ve onun mevzularını işleyen sair muhtelif risalelerdir.

Bahsi geçen yerin devamındaki şu ibareler risaleler hakkında malumat veriyor:

"Sonra bazı zâtlar, âhîrzaman hâdisatını haber veren müteşabih hadîsleri suâl etmek münasebetiyle, o eski risalenin aslını tanzim ettim. Risale-i Nur'un Beşinci Şuası namını aldı. Risale-i Nur'un numaraları, telif tertibiyle değil. Meselâ, Otuz Üçüncü Mektup, Birinci Mektuptan daha evvel telif edilmiş ve bu Beşinci Şuanın aslı ve Risale-i Nur'un bir kısım eczaları, Risale-i Nur'dan evvel telif edilmiş. Her ne ise... Bu makamda bir müddeiumûminin, Mustafa Kemal'e dostluğu taassubuyla, kanunsuz ve lüzumsuz ve yanlış itiraz ve sualleri beni bu sadet harici gibi izahatı vermeye mecbur eyledi. Ben onun, adliye kanunu namına tamamen şahsî ve kanunsuz bir sözünü misal olarak beyan ediyorum."

"Dedi: 'Beşinci Şuada sen hiç kalben nedamet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şaraptan su tulumbası gibi tâbirlerle tezyif etmişsin?' Ben onun bütün bütün mânâsız ve yanlış ve dostluk taassubuna mukabil derim: Kahraman ordunun zaferi ve şerefi ona verilmez, yalnız onun bir hissesi olabilir. Nasıl ki ordunun ganimeti, malları, erzakları bir kumandana verilse zulümdür, dehşetli bir haksızlıktır."

"Evet nasıl o insafsız, o çok kusurlu adamı sevmemekle beni itham etti, âdeta vatan hâini yaptı. Ben de onu, orduyu sevmemekle itham ediyorum. Çünkü bütün şerefi ve mânevî ganimeti o dostuna verip, orduyu şerefsiz bırakıyor. Hakikat ise, müsbet şeyler, haseneler, iyilikler cemaate, orduya tevzi edilir ve menfîler ve tahribat ve kusurlar başa verilir. Çünkü bir şeyin vücudu, bütün şeraitin ve

---

erkânının vücudu ile olur ki, kumandan yalnız bir şarttır. Ve o şeyin ademi ve bozulması ise, bir şartın ademiyle ve bir rüknün bozulmasıyla olur, mahvolur, bozulur. O fenalık başa ve reise verilebilir. İyilikler ve haseneler, ekseriyetle müsbet ve vücudîdir. Başlar sahip çıkamazlar. Fenalıklar ve kusurlar, ademîdir ve tahribîdir. Reisler mes'ul olurlar. Hak ve hakikat böyle iken, nasıl ki bir aşiret fütuhât yapsa, '*Aferin Hasan Ağa.*'; mağlûp olsa '*Aşirete Tuh.*' diye aşiret tezyif edilse, bütün bütün hakikatin aksine hükmedilir. Aynen öyle de beni itham eden o müddeî bütün bütün hak ve hakikatin aksine bir hatâsıyla, güya adliye namına hükmetti."

"Aynen bunun hatası gibi: Eski Harb-i Umumîden biraz evvel, ben Van'da iken, bazı dindar ve müttakî zatlar yanıma geldiler. Dediler ki: 'Bazı kumandanlarda dinsizlik oluyor. Gel, bize iştirak et. Biz bu reislere isyan edeceğiz.'"

"Ben de dedim: 'O fenalıklar ve o dinsizlikler, o gibi kumandanlara mahsustur. Ordu onunla mes'ul olmaz. Bu Osmanlı ordusunda belki yüz bin evliya var. Ben bu orduya karşı kılıç çekmem ve size iştirak etmem.'"

"O zatlar benden ayrıldılar, kılıç çektiler; neticesiz Bitlis hâdisesi vücuda geldi. Az zaman sonra, Harb-i Umumî patladı. O ordu, din namına iştirak etti, cihada girdi, o ordudan yüz bin şehidler evliya mertebesine çıkıp beni o dâvamda tasdik edip kanlarıyla velâyet fermanlarını imzaladılar."

"Her ne ise... Biraz uzun söylemeye mecbur oldum. Çünkü hiçbir hissiyatla ve hâricî tesiratla müteessir olmamak, mâhiyetinin kat'î bir hassası bulunan adalet hakikatı namına, cüz'î ve hattâ hissiyat ve tarafgirlikle bize ve Risale-i Nur'a karşı müzeyyifâne hareket eden bir müddeiumumînin acîp vaziyeti beni bu uzun ifadeye sevk etti."(1)

(1) bk. [Şualar, On Dördüncü Şua.](#)